

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciele: C. Pesendorfer i U. Zechner, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik i S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25) i załącznika II do tej dyrektywy oraz do art. 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Włoska ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-556/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport — Rozwój kolei wspólnotowych — Dyrektywa 91/440/EWG — Artykuł 6 ust. 3 i załącznik II — Dyrektywa 2001/14/WE — Artykuł 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2 — Zarządca infrastruktury — Niezależność organizacyjna i decyzyjna — Struktura holdingu — Dyrektywa 2001/14 — Artykuł 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 — Ustalanie opłat na bazie kosztów bezpośrednich — Pobieranie opłat — Koszty bezpośrednie — Koszty całkowite — Dyrektywa 2001/14 — Artykuł 6 ust. 2 — Brak mechanizmu zachęcającego do obniżania kosztów — Dyrektywa 91/440 — Artykuł 10 ust. 7 — Dyrektywa 2001/14 — Artykuł 30 ust. 4 — Organ kontrolny — Kompetencje)

(2013/C 114/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller, N. Graf Vitzthum, pełnomocnicy oraz R. Van der Hout, advocaat)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Očková i T. Müller, pełnomocnicy), Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik i S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie wszystkich przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do art. 6 ust. 3 i do załącznika II do dyrektywy Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25) oraz art. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 3, art. 8 ust. 1, art. 14 ust. 2 i art. 30 ust. 4 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska i Republika Włoska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 38 z 5.2.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Haparanda tingsrätt — Szwecja) — Åklagaren przeciwko Hansowi Åkerbergowi Franssonowi

(Sprawa C-617/10) (¹)

(Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Zakres zastosowania — Artykuł 51 — Stosowanie prawa Unii — Ściganie czynów powodujących uszczuplenie zasobów własnych Unii — Artykuł 50 — Zasada ne bis in idem — Uregulowania krajowe przewidujące ściganie za ten sam czyn w dwóch oddzielnych postępowaniach, administracyjnym i karnym — Zgodność)

(2013/C 114/08)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Haparanda tingsrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Åklagaren

Strona pozwana: Hans Åkerberg Fransson

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Haparanda tingsrätt — Wykładnia art. 6 TUE i art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Orzecznictwo krajowe wprowadzające wymóg wyraźnej podstawy w europejskiej konwencji praw człowieka lub orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka warunkującej możliwość niezastosowania przepisów krajowych mogących naruszać zasadę *ne bis in idem* — Uregulowania krajowe, zgodnie z którymi ten sam czyn niezgodny z przepisami podatkowymi może być sankcjonowany zarówno w trybie administracyjnym poprzez dodatkowe zobowiązanie podatkowe, jak w trybie karnym karą pozbawienia wolności — Zgodność z zasadą *ne bis in idem* systemu krajowego przewidującego sankcje za ten sam czyn zabroniony nakładane w dwóch odrębnych postępowaniach

Sentencja

- 1) *Zasada ne bis in idem* ujęta w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przez państwo członkowskie kolejno sankcji podatkowej i sankcji karnej za ten sam czyn polegający na niedopełnieniu obowiązku przekazania prawidłowych informacji dotyczących podatku od wartości dodanej, pod warunkiem, że pierwsza z tych sankcji nie ma charakteru karnego, co ustalić winien sąd krajowy.
- 2) Prawo Unii nie reguluje stosunków między europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisaną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., a porządkami prawnymi państw członkowskich ani nie określa skutków, jakie sąd krajowy powinien łączyć ze sprzecznością między normą prawa krajowego a prawami chronionymi na mocy tej konwencji.

Prawo Unii stoi na przeszkodzie krajowej praktyce sądowej, która uzależnia obowiązek niezastosowania przez sąd krajowy przepisu sprzecznego z prawem podstawowym chronionym na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej od spełnienia warunku, by sprzeczność ta wynikała w sposób oczywisty z Karty lub z dotyczącego jej orzecznictwa, ponieważ praktyka ta uniemożliwia sądowi krajowemu dokonanie, z ewentualnym udziałem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, kompletnej oceny zgodności owego przepisu krajowego z Kartą.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Air France przeciwko Heinzowi-Gerkemu Folkertsowi, Luz-Terezii Folkerts

(Sprawa C-11/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuły 6 i 7 — Lot łączony — Stwierdzenie opóźnienia w chwili przybycia do miejsca docelowego — Opóźnienie wynoszące co najmniej trzy godziny — Prawo pasażerów do odszkodowania)

(2013/C 114/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Air France

Strony pozwane: Heinz-Gerke Folkerts, Luz-Tereza Folkerts

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Lot interkontynentalny składający się z wielu lotów transferowych — Sytuacja, w której przylot do ostatniego miejsca docelowego następuje dziesięć godzin po planowym czasie przylotu, podczas gdy opóźnienie wylotu mieści się w granicach limitów czasowych określonych w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004 — Ewentualne prawo do odszkodowania

Sentencja

Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że na podstawie tego artykułu odszkodowanie przysługuje pasażerowi lotu łączonego, którego rozpoczęcie było opóźnione w wymiarze niższym niż progi określone w art. 6 tego rozporządzenia, lecz który przybył do miejsca docelowego z opóźnieniem wynoszącym co najmniej trzy godziny w stosunku do planowej godziny przylotu, jako że wspomniane odszkodowanie nie jest uzależnione od istnienia opóźnienia przy wylocie, a co za tym idzie — od spełnienia przesłanek ustanowionych w tym art. 6.

(¹) Dz.U. C 95 z 26.3.2011.